

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżący zmierzają do stwierdzenia, na mocy art. 230 WE, nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾.

Skarżący podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia na podstawie czterech zarzutów.

Po pierwsze skarżący twierdzą, że Komisja nie miała kompetencji do ustanowienia zaskarżonego rozporządzenia obniżającego kwoty na lata 2007 - 2012 r., na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady 2371/2002.

W ramach żądania ewentualnego skarżący podnoszą, w razie orzeczenia przez Sąd, iż Komisja miała kompetencje do dokonania obniżek kwot połowowych na wiele nadchodzących lat w związku z przekroczeniem w przeszłości zdolności połowowych, że w ich opinii Komisja dopuściła się w niniejszej sprawie nadużycia uprawnień. Skarżący podnoszą bowiem, że Komisja nie ustaliła, iż państwa członkowskie, których dotyczy sporne rozporządzenie, mianowicie Irlandia i Zjednoczone Królestwo, przekroczyły przyznane im zdolności połowowe jak tego wymaga art. 23 ust. 4 przywołanego wyżej rozporządzenia w celu obniżenia kwot połowowych. Ponadto skarżący utrzymują, że nagła zmiana ustalonej polityki Komisji zmniejszania kwot połowowych „na podstawie roku poprzedniego”, odbiegająca od brzmienia art. 5 rozporządzenia Rady nr 874/96 i opartej na nim praktyki, była naruszeniem zasady uzasadnionych oczekiwań.

Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja nie wskazała powodów uzasadniających jej decyzję, jak tego wymaga art. 253 WE. Na tej podstawie skarżący podnoszą, że Komisja nie uzasadniła spornego rozporządzenia w wystarczający sposób, w szczególności wobec faktu, iż stanowi ono jasną i radykalną zmianę polityki z poważnymi, negatywnymi konsekwencjami dla skarżących.

Wreszcie skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, nie przyjmując wobec żadnej innej floty rybackiej środków równoważnych do przewidzianych w zaskarżonym rozporządzeniu w przypadkach, w których była ona informowana o istotnym przekroczeniu kwot połowowych innych, równie zagrożonych zasobów rybnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, z 16.2.2007, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Reno Schuhcentrum przeciwko OHIM — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)

(Sprawa T-173/07)

(2007/C 170/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Schäffner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Payless ShoeSource Worldwide, Inc. (Topeka, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lutego 2007 r. (sprawa R 1209/2005-1), w której oddalono odwołanie dotyczące postępowania nr 731C 0000 186 163/1 w sprawie wygaśnięcia praw do znaku towarowego (wspólnotowy znak towarowy nr 186 163 — Payless ShoeSource)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „Payless ShoeSource” dla towarów i usług z klas 25, 35 i 42 — zgłoszenie nr 186 163

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Payless ShoeSource Worldwide, Inc.

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego: Reno Schuhcentrum GmbH

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do znaku — utrzymanie rejestracji w mocy dla towarów i usług z klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania w odniesieniu do pozostałych towarów i usług z klasy 25

Podniesione zarzuty: Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja dotknięta jest wadą proceduralną z uwagi na naruszenie art. 74 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz nieprawidłowe przeniesienie ciężaru dowodu. Zdaniem skarżącej w postępowaniu w sprawie wygaśnięcia praw do znaku ciężar dowodu odnośnie rzeczywistego używania spoczywa na uprawnionym do znaku towarowego. Ponadto skarżąca twierdzi, że Urząd nie może ponadto badać okoliczności faktycznych z urzędu, lecz powinien ograniczyć swoją ocenę do okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz zgłoszonych przez nie żądań. Skarżąca twierdzi zatem, że należy uznać za niedopuszczalne wezwanie uprawnionego do znaku przez Izbę Odwoławczą w piśmie z dnia 18 października 2006 r. do przedstawienia oryginałów oświadczeń sporządzonych w obecności wyznaczonych osób w przepisanej formie, zwłaszcza że Izba ta wcześniej uznała początkowo przedstawione przez tegoż uprawnionego dowody za niewystarczające dla wykazania rzeczywistego używania.

Dalej skarżąca twierdzi, że wymienione oryginały oświadczeń nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie, o którym mowa w art. 74 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, i w związku z tym nie mogą być dopuszczone.

Dodatkowo skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza dokonała niewłaściwej interpretacji pojęcia rzeczywistego używania, naruszając tym samym art. 15 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — Mediaset SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-177/07)

(2007/C 170/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mediaset SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: D. O'Keefe, solicitor oraz adwokaci K. Adamantopoulos i G. Rossi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- na podstawie art. 230 WE (dawny art. 173 traktatu WE) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 52/2005 przyznanej przez Republikę Włoską w formie dotacji na zakup dekodów cyfrowych, a w szczególności jej art. od 1 do 3;
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych przez skarżącą w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2006) 6634 wersja ostateczna ⁽¹⁾ z dnia 24 stycznia 2007 r., w

której Komisja uznała, że system wprowadzony przez Republikę Włoską na rzecz naziemnych nadawców cyfrowych świadczących płatne usługi telewizyjne oraz operatorów kablowych świadczących odpłatne usługi telewizyjne stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca, będąca jednym z beneficjentów spornej pomocy, podnosi następujące zarzuty.

W pierwszej kolejności skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawo przy zastosowaniu i interpretacji art. 87 ust. 1 WE w związku z uznaniem przez nią, że: a) pomoc przyznana bezpośrednio konsumentom wchodziła w zakres zastosowania art. 87 ust. 1 WE, b) sporny środek przyznawał skarżącej „korzyść gospodarczą”, c) sporny środek był selektywny z powodu rzekomo dyskryminacyjnego charakteru oraz d) sporny środek powodował zakłócenie konkurencji na wspólnym rynku.

Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i w sposób oczywisty naruszyła prawo, stwierdzając, że środek ten był niezgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

Skarżąca stwierdza oprócz tego, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnego wymogu proceduralnego poprzez przedstawienie, z naruszeniem art. 253 WE, niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia.

Wreszcie skarżąca stwierdza, że nakazując odzyskanie pomocy Komisja naruszyła art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾, ponieważ a) nie uwzględniła uzasadnionych oczekiwań, jakie mogła mieć skarżąca na podstawie domniemania zgodności pomocy z prawem oraz b) nie jest możliwe określenie kwoty pomocy i zidentyfikowanie potencjalnych beneficjentów pośrednich.

⁽¹⁾ C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U., L 83, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Euro-Information przeciwko OHIM CYBERHOME

(Sprawa T-178/07)

(2007/C 170/61)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'Information SAS (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe i J. Schouman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)